

Læsning:

Epistlen skriver apostlen Peter i sit første brev:

Kristus led én gang for menneskers synder, som retfærdig led han for uretfærdiges skyld for at føre jer til Gud.

Han blev dræbt i kødet, gjort levende i Ånden,

og i den gik han til de ånder, der var i fængsel, og prædikede for dem;

det var dem, som var ulydige, dengang Gud ventede langmodigt i Noas dage, da arken blev bygget; i den blev nogle få, nemlig otte sjæle, frelst gennem vand.

Det vand er et billede på den dåb, som nu frelser jer; ikke en fjernelse af legemets snavs, men en god samvittigheds pagt med Gud, ved Jesu Kristi opstandelse, han som er faret op til himlen og sidder ved Guds højre hånd, efter at engle og myndigheder og magter er blevet underlagt ham.

Læsning:

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham.

Men Johannes ville hindre ham i det og sagde:

»Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?«

Men Jesus svarede ham:

»Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.«

Så føjede han ham.

Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene:

»Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!«

Matthæusevangeliet 3,13-17

Prædiken:

Denne historie - om dengang, da Jesus blev døbt – det er en af mine favorithistorier.

Det er ikke kun, fordi det i sig selv er en god historie.

Matthæus fortæller den meget kortfattet og i et sagligt toneleje, men den kan faktisk fortælles både dramatisk og med patos.

Men den virkelige spænding i historien – den indgår egentlig slet ikke. Den kommer bare langsomt snigende ind på os, der læser historien.

For Jesus vil døbes. Lige som alle andre troende folk.

Johannes vægrer sig.

Jesus insisterer, og Johannes bøjer sig.

Og så bliver Jesus døbt.

Det er historien i en nøddeskal.

Men så – siger Matthæus – så flænges himlen og Gud taler!

Gud selv bekræfter, at Jesus er Hans Søn.

Det er i sig selv en stor ting.

Men der udover siger Gud også:

”I ham har jeg velbehag!”

Ikke mere – og ikke mindre – siger Gud ved denne begivenhed.

Jesus er det menneske, der behager Gud.

Han er én, der lever op til Hans standarder for, hvad der er rigtigt og forkert.

”Johhh,” vil nogen sige.

”Det vidste vi jo egentlig godt. Ellers var der nok ikke skrevet fire evangelier om ham!”

Men én ting er, hvad de fire evangelister siger.

Noget helt andet er det, hvad Gud selv siger.

For læg mærke til, at den ’person’, som vi siger – Gud Faderen – han taler ikke så meget i bibelen.

Sønnen – Jesus – taler.

Og Helligånden optræder som en kraftkilde og påvirker disciplene.

Men Faderen – han siger ikke så meget. Ikke i det Nye Testamente, i hvert fald.

Men Jesus taler.

Han taler til disciplene, og han taler til farisæerne.

Han taler til os, der gerne vil være disciple, men som ofte havner i farisæernes rolle. Gennem Jesus får vi et pejlemærke på, hvad der er Guds vilje.

Og det har vi brug for. Hver eneste dag møder vi dilemmaer, hvor vi tager stilling til, hvad der vil være det rigtigste i en given situation.

Tag vaccinedebatten, som udspiller sig på vores hjemlige scene.

Skal vi vaccinere de unge, der lever i overhalingsbanen og dermed risikerer at sprede virus?

Hvis de unge får vaccinen først, kan de passe deres skole. På den måde bliver de hurtigere i stand til at løfte deres del af samfundsansvaret.

Eller skal vi vaccinere de gamle, der risikerer at blive alvorligt syge af sygdommen, hvis de er så uheldige at blive smittet?

De gamle vil koste mange penge i hospitalsudgifter, hvis de bliver syge, men på den anden side bidrager de ikke i så høj grad til bruttonationalproduktet.

Vi har altså – i en meget forsimplet form – et dilemma, som myndighederne lige nu kæmper med.

Af en eller anden grund har meget få mennesker turdet binde an med disse eksistentielle overvejelser. Vi ser, hvordan forskellige befolkningsgrupper nu prøver at trænge sig frem i køen ved at fortælle, hvorfor lige netop DE skal have vaccinen først.

Og når nogen forsigtigt har prøvet at italesætte den mere overordnede debat, har de hurtigt trukket sig igen.

Der er for mange hadske svar på de sociale medier.

Min personlige holdning er ganske klar. Den bygger på Vorherres egne ord og praksis: Fjern alle overvejelser om status og ignorer alle hensyn til almenvellet og alle andre højere sager. Tænk på det enkelte menneske!

Det enkelte menneske har krav på at blive set som et enestående væsen. En ener, der skal have særbehandling.

Sådan er vi alle sammen!

Vi skal alle have særbehandling, men det er ikke os alle, der kan få ønskerne opfyldt.

Derfor nytter det ikke at inddele os i grove men ufravigelige kategorier.

Den, der er 45 år gammel og lungesyg, har mere brug for hjælp og omsorg end den, der er 75 år og i god form.

Den, der tager imod syge mennesker på skadestuen eller kører dem rundt i bus til behandling og undersøgelse, har mere brug for beskyttelse end den, der sidder på sit kontor på øverste etage og styrer det hele i steril ensomhed.

Vi kan derfor ikke nøjes med at inddele folk i aldersgrupper eller socio-økonomisk status.

Vi må se på hvert eneste menneske for sig.

Jeg er ikke ekspert – og måske er nogle af jer meget klogere end jeg.

Måske vil mine vurderinger ændre sig, hvis jeg på et tidspunkt får lidt mere indsigt i, hvad det er, jeg taler om.

Men helt grundlæggende er mit budskab, at dagens evangelietekst fortæller os noget, vi kan bruge i dag.

Gud Fader selv flænger himlen for at vise os, at Jesus er vejen – helt bogstaveligt. Vi skal – så godt vi kan – prøve at følge den kurs, som Han udstikker. For i Ham har Gud velbehag.

Det er desværre ikke en facitliste. Det ville være så nemt, hvis vi fik at vide, hvad vi skal – og især hvad vi ikke skal.

Men sådan er det ikke!

Vi er nødt til at tænke selv.

Men dagens evangelietekst er én af mange, der fortæller os, at Jesus var menneske. En af os – en ven, en bror, en søn.

Han understreger dette ved at insistere på at lade sig døbe.

For hvorfor skal hans vilkår være anderledes end det, som alle andre skal rette ind efter?

Men når han så bliver døbt – så er det, at Gud selv udpeger ham som den, der gør, hvad han skal.

Det er, hvad vi skal holde fast i, når vi som nu er tvunget ud i nye situationer, der kræver overvejelser om, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

Skal vi lade os vaccinere?

Skal vi tvinge folk til at blive vaccineret?

Skal vi holde os fra dem, der er nødt til at leve isoleret på grund af smittefare?

Skal vi støtte forretningsdrivende og lønmodtagere, der rammes på pengepungen?

Skal vi slække på kravene til de unges eksaminer, fordi de ikke har fået så meget undervisning som deres forgængere – eller skal vi fastholde niveauet og risikere, at nogle unge lider nederlag?

Spørgsmålene står i kø, og jeg hverken kan eller vil svare på dem fra prædikestolen. Men jeg ved, at hvis man tager Vorherre i hånden og lader Ham lede, så går man sjældent helt galt i byen.

Amen!